

אבל אם היתה הבהמה רוב נכסיו, ושויים הם יותר משאר נכסיהם שחלקו — הן הן עיקר נכסיהם! ולכן, אפילו חלקו הנכסים ולא הבהמות פטורין מקלבון, דבחר רובא אזלינן. ואינם נחשבים כלל כלקוחות.

רבי אבין אמר: רבי שימי בעי התקשה במה שאמר רב מנא דכשרוב נכסיו הם הבהמות פטור מן הקלבון:

וכי מפני שעשיתן כאדם אחד אצל מעשר בהמה מחמת שלא חילקו הבהמה, את פוטרו מן הקלבון אפילו שלא נתנו שקליהן מתפוסת הבית?!?

ומה בכך שרוב נכסיו מן הבהמה, הא שקלים שנתנו — ממונם הוא.

אמר ליה רב מנא: לא יקשה לך. שניא היא [שאני הכא], שהוא נותן סלע אחת שלימה מאותן המעות שהיו מגיעות לחלקו. הלכך הרי הוא כאילו לא חילקו, ופטור מן הקלבון.

ופרכינן: מעתה, שעיקר הטעם שפטורין מהקלבון הוא לפי שהוא נותן הסלע השלימה ממה שהוא מגיע לחלקו, אם כן אפילו חלקו וחזרו ונשתתפו יהיו חייבין במעשר בהמה, ופטורין מן הקלבון!?

ואילו אנן תנינן איפכא: דתנינן "חלקו וחזרו ונשתתפו — חייבין בקלבון ופטורין ממעשר בהמה".

רבי בא בשם אבא בר רב הונא אמר: הא דאמרן שאחין היורשין כל שלא חילקו

רבי חייא אמר רבי ירמיה בעי: ולמה לית אנן אמרין [ולמה אין אנו אומרים] במשנתנו שישנם פעמים שהן האחים השותפים, חייבין בין בזה [בקלבון] ובין בזה [במעשר בהמה].

ה-א ופעמים שהם פטורים מזה ומזה?

וחיך עבידא [והיכי מיירי]?

חייבין בזה ובזה — אם חלקו את הנכסים שירשו ולא חלקו הבהמה. דעדיין נשאר הבהמות כאילו הן ברשות אביהם, מאחר ולא חילקום, אזי חייבין בזה ובזה.

כיון שאת נכסיהם חלקו הרי הם כלקוחות לגבי זה. והלכך, כששוקלין יחדיו חייבין בקלבון כשאר שותפין.

ומאידך, לגבי מעשר בהמה, גם כן הם חייבין ואין להם פטור לקוח, מאחר ולגבי הבהמות אינן כלקוחות, שהרי לא חילקום עדיין.

פטורים מזה ומזה — אם חלקו ביניהם רק את הבהמה [הבהמות] שירשו ולא חילקו את הנכסים, פטורים מזה ומזה. דלגבי הנכסים אינן כלקוחות, הלכך פטורין מקלבון. ולגבי מעשר בהמה הרי הם פטורין, כי בבהמות הם כלקוחות, מאחר וחילקום.

אמר רב מנא: הדא דאת אמר — [זה שאמרת] דבשחלקו הנכסים לחוד בלא הבהמות חייבין הם בקלבון, היינו דווקא בשלא היתה הבהמה רוב שווי נכסיו.

שהם שותפים חייבין במעשר.

ושותפים שוים הם, ופטורים לעשר את הבהמות שירשו או קנו. אך אותן הבהמות שנולדו בזמן